

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 26. 2. 2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Růžičkové a soudců JUDr. Pavla Faita a JUDr. Martiny Hírmanové, v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

K odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] se podle § 258 odst. 1 písm. b), f), trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 6. 12. 2023 č.j. 1 T 65/2022-530, v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

[jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], adresa pro účely doručování [okres], [ulice a číslo],

je vinen, že

při obchodním jednání v prosinci roku 2019 v [obec] - [obec], pravděpodobně v kanceláři společnosti P [právnícká osoba], [IČO], jakožto předsedou představenstva společnosti [právnícká osoba], [IČO], ústně zmocněná osoba v úmyslu jiného obohatit, uvedl v omyl [příjmení] [jméno], který byl zmocněn tehdejším jednatelem poškozené společnosti A [anonymizováno], tím že nad rámec již písemně sjednané Smlouvy o dílo mezi oběma podnikatelskými subjekty ze dne 4. 12. 2019, nabídl objednání a dodání dalších komponentů, zejména pak koupelnových a kuchyňských součástí do rekonstruovaného objektu - budovy umístěné na stavební parcele [číslo] v [katastrální území], okres [okres], zapsaného v katastru nemovitostí na LV [číslo] kdy za tímto účelem vystavil poškozené společnosti dne 15. 12. 2019 dvě faktury, kdy se jednalo o fakturu označenou jako Faktura - daňový doklad [číslo] 2019 dodavatele [právnícká osoba], na částku ve výši 813 124,84 Kč a Faktura zálohová [číslo] 2019 dodavatele [právnícká osoba], na částku ve výši 450 000 Kč s tím, že je třeba tyto co nejrychleji uhradit z důvodu lepších cen trvajících jen do konce roku 2019 a tyto finanční prostředky byly následně ve dnech 18. 12. 2019 a 20. 12. 2019 zaslány na bankovní účet číslo [bankovní účet], kdy za účelem utvrzení zástupce poškozené

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

společnosti o svém záměru, mu navíc předložil fiktivní dokumenty - dvě faktury za údajně společností [právnícká osoba] již objednané zboží, kdy se jednalo o Fakturu - daňový doklad [číslo] dodavatele [anonymizováno] - velkoobchod, a.s., [IČO] ze dne 19. 12. 2019 na částku ve výši 813 124,84 Kč a Fakturu - daňový doklad - [variabilní symbol] dodavatele [anonymizováno] (dále jen společnost [právnícká osoba], [IČO]) ze dne 17. 12. 2019 ve výši 450 000 Kč, včetně následného předložení fiktivních dokumentů potvrzujících údajně nastávající dodání obou objednávek, a to za účelem ujistění a uklidnění zástupce poškozené společnosti, přičemž za společnost [právnícká osoba], zboží neobjednal a dodal se značným zpožděním následně pouze část zboží od společnosti P – [anonymizováno], a.s., a to ve výši 160 000 Kč, čímž byla poškozené společnosti způsobena škoda ve výši 1 103 124, 84 Kč,

tedy

jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem značnou škodu,

čímž spáchal

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku

a odsuzuje se za to

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání 2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce trvání 4 (čtyř) let.

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá povinnost, aby podle svých sil uhradil způsobenou škodu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené [příjmení] [právnícká osoba], [IČO], se sídlem v [obec], [ulice a číslo], na náhradě škody částku 962 004 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená společnost P [právnícká osoba], [IČO], se sídlem v [obec], [ulice a číslo], odkazuje se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 6. 12. 2023, sp. zn. 6. 12. 2023, byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím,

při obchodním jednání v prosinci roku 2019 v [obec] - [obec], pravděpodobně v kanceláři společnosti P [právnícká osoba], [IČO], jakožto jednatelem společnosti [právnícká osoba], [IČO], ústně zmocněná osoba v úmyslu sebe nebo jiného obohatit, uvedl v omyl [příjmení] [jméno], který byl zmocněn tehdejším jednatelem poškozené společnosti A [anonymizováno], tím že nad rámec již písemně sjednané Smlouvy o dílo mezi oběma podnikatelskými subjekty ze dne 4.12.2019, nabídl objednání a dodání dalších komponentů, zejména pak koupelnových a kuchyňských součástí do rekonstruovaného objektu - budovy umístěné na stavební parcele [číslo] v [katastrální území], okres [okres], zapsaného v katastru nemovitostí na LV [číslo] kdy za tímto účelem vystavil poškozené společnosti dne 15.12.2019 dvě faktury, kdy se jednalo o fakturu označenou jako Faktura - daňový doklad číslo 39/ [rok] dodavatele [právnícká osoba], na částku ve výši 813 124,84 Kč a Faktura zálohová [číslo] 2019 dodavatele [právnícká osoba], na částku ve výši 450 000 Kč s tím, že je třeba tyto co nejrychleji uhradit z důvodu lepších cen trvajících jen do konce roku 2019 a tyto finanční prostředky následně obdržel ve dnech 18.12.2019 a 20.12.2019 na bankovní účet číslo [bankovní účet], kdy za účelem utvrzení zástupce poškozené společnosti o svém záměru, mu navíc předložil fiktivní dokumenty - dvě faktury za údajně společností [právnícká osoba] již objednané zboží, kdy se jednalo o Fakturu - daňový doklad [číslo] dodavatele [anonymizováno] - velkoobchod, a.s., [IČO] ze dne 19.12.2019 na částku ve výši 813 124,84 Kč a Fakturu - daňový doklad - [variabilní symbol] dodavatele [anonymizováno] (dále jen společnost [právnícká osoba], [IČO])

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

ze dne 17.12.2019 ve výši 450 000 Kč, včetně následného předložení fiktivních dokumentů potvrzujících údajně nastávající dodání obou objednávek, a to za účelem ujištění a uklidnění zástupce poškozené společnosti, přičemž za společnost [právnícká osoba], zboží neobjednal a dodal se značným zpožděním následně pouze část zboží od společnosti P – [anonymizováno], a.s., a to ve výši 160 000 Kč, čímž byla poškozené společnosti způsobena škoda ve výši 1 103 124, 84 Kč.

2. Okresním soudem byl obžalovanému pro výše popsané jednání uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na zkušební dobu čtyř let a povinností, aby podle svých sil uhradil způsobenou škodu. Dále byla obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozené společnosti P [právnícká osoba], na náhradu škody částku 1 103 124,84 Kč.

3. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný bezprostředně po jeho vyhlášení odvolání, které následně prostřednictvím obhájkyne zdůvodnil a vymezil jeho rozsah tak, že jím napadá jak výrok o vině, tak výrok o trestu. Obžalovaný především vyslovil nesouhlas s tím, že z provedeného dokazování je možno uzavřít, že se dopustil skutku popsaného v obžalobě. Upozornil na to, že společnost J [název sportovního klubu] a.s. prováděla pro společnost P [právnícká osoba], stavební práce, na které přijímala zálohy, které také byly průběžně vyúčtovávány po jejich provedení. Obžalovaný zdůraznil, že v předmětné věci se účastníci dohodli na provedení stavebních prací, dodání zařizovacích předmětů, dodání kuchyňské linky apod. Vzhledem k tomu, že nakonec nedošlo k dodání kuchyňské linky a cca 2/3 zařizovacích předmětů, došlo následně k provedení zápočtu zálohy složené na uvedené provedení jiných stavebních prací. Obžalovaný vysvětlil, že tímto způsobem byly běžně mezi účastníky vypořádávány zálohy, poškozený v průběhu stavby nic proti těmto zápočtům nenamítal. Obžalovaný se tedy nijak neobohatil ani poškozeného neuvedl v omyl. Přijatá záloha byla započtena na pohledávku na provedených pracích, kterou měl obžalovaný za poškozenou společnost. Inkasovaná záloha byla tedy řádně vyúčtována na skutečně provedenou práci. Obžalovaný se nedopustil skutku popsaného v obžalobě. Následně sám obžalovaný odvolání doplnil, poukázal na to, že v daném případě nebyla naplněna materiální ani formální stránka trestného činu, přičemž škoda popsaná v obžalobě a rozsudku vůbec nevznikla a pokud vznikla, tak je podstatně nižší. Skutek je dle obžalovaného postaven na ději, kdy dvě obchodní korporace uzavřely smlouvu o dílo, přičemž na dílo bylo plněno částečně dle písemné smlouvy a částečně nad rámec písemné smlouvy, kdy šlo o ústní dodatek. Poškozená dle obžalovaného netvrdí, že dílo nebylo prováděno, naopak uvádí, že dílo bylo provedeno, byť jen částečně. Předmětem díla byla celková rekonstrukce objektu, přičemž je dle obžalovaného notorií, že při díle většího rozsahu vždy vznikají vícepráce a méněpráce, které jsou předmětem dodatků, slev a doplatek. Pokud poškozená tvrdí, že k žádnému zápočtu dojít nemohlo, obžaloba toto nijak nerozvíjí, jedná se jen o tvrzení poškozené. Dále obžalovaný upozornil na to, že poškozená nepodala civilní žalobu, kdy v tomto směru odkázal na Nejvyšší soud, dle něhož trestní právo nenahrazuje instituty jiných civilně právních odvětví. Poškozený tedy nepostupoval tak, aby hájil svá práva, když po několik měsíců nevedl stavební deník ani nekontroloval prostavěnost. Za zcela závažnější pochybení obžalovaný označil skutečnost, že poškozený neuplatnil žádné civilní žaloby, jako je odstoupení od smlouvy, resp. žaloba na plnění, resp. na vydání bezdůvodného obohacení. Veškeré jednání bylo vedeno s korporací J [název sportovního klubu] a.s., která vystavovala faktury, uzavírala smlouvy a dílo prováděla. Pokud měl poškozený za to, že došlo k finančnímu plnění, vůči kterému není plněno stavebně technicky, pak měl odstoupit od smlouvy a žalovat na vrácení financí. [právnícká osoba], je korporací, která nemá dluhy či exekuce, tedy je standardně solventní. Poškozená si nevzpomíná, že by po obžalovaném, či dodavateli stavby, požadovala jakékoliv vyúčtování, ani neví, kolik celkem za dílo zaplatila, neboť část financí šla hotovostně. Dle Nejvyššího soudu je nepřijatelné, aby trestním postihem jednoho účastníka soukromoprávního vztahu byla nahrazována míra opatrnosti druhého účastníka při ochraně vlastních práv a majetkových zájmů. Právě tento případ je tak modelovým příkladem, kde poškozený žádnou opatrnost nevyvíjel. Je zde i otázka, zda-li se vůbec choval jako správný hospodář, protože v rámci dokazování se

neprováděly žádné důkazy, kolik celkem J [název sportovního klubu] a.s., inkasovala a kolik plnila.

4. Pokud dle obžalovaného poškozená uzavírala na část díla smlouvu písemně a na část ústně, pak šlo ze strany poškozeného jednoznačně o postup proti řádné správě korporace, neboť standardní smlouva na dílo se vždy uzavírá písemně právě proto, aby bylo zřejmé, co je předmětem díla a za jakých podmínek.

5. Naopak v daném případě je poškozená dlužníkem k provedení díla a společnost J [název sportovního klubu] a.s., po ní požaduje částku cca 500 000 Kč. Jen civilní soud může dle obžalovaného určit, kdo je komu jakou částkou povinen. Protože se poškozený vyhýbá podání civilní žaloby, lze dle obžalovaného s určitostí tvrdit, že ví, že rozsah díla a povinnost plnění je značně sporná a nemusí svoji důkazní povinnost ustát. Proto se uchýlil k trestně právní rovině, což je zneužití trestního práva. Obžalovaný dále upozornil na to, že dílo mělo být ukončeno 31. 3. 2020, zahájeno mělo být do jednoho týdne od podpisu smlouvy, která byla podepsána 4. 12. 2019. Trestní oznámení bylo podáno dne 12. 11. 2020, tedy mnoho měsíců po lhůtě k dokončení díla. V mezidobí poškozený jakkoliv nezhájil v civilním řízení svá práva, ani se o to nepokusil a s [právní osobou], od smlouvy neodstoupil.

6. Dle obžalovaného obžaloba neprokázala, že obžalovaný „padělané“ dokumenty od kuchyně a sanitárních zařízení vyrobil a předal. Poškozená však vypovídá, že neví, zda inkriminované dokumenty předal obžalovaný nebo někdo jiný. Ani žádný jiný svědek neuvádí, že by obžalovaný dokumenty předal. Tyto dokumenty jsou však pro naplnění skutkové podstaty zcela irelevantní, neboť nesloužily pro vylákání finančních prostředků, příčinná souvislost zde chybí a není jakkoliv popsána. Dokumenty nemohly dle obžalovaného sloužit jako podklad pro vylákání prostředků, neboť podkladem pro platbu byly faktury, nikoli nabídky. Poškozená nikde ve výpovědích netvrdila, že by plnila jen proto, že jí byly předloženy falešné nabídky. Plnila, neboť jí byla předložena faktura. Poškozená vůbec neví, kdy a kdo jí předal dvě falešné faktury. Obžaloba neztotožnila tiskárny ve vlastnictví obžalovaného či J [název sportovního klubu] a.s., s těmi, které vytiskly tyto dokumenty. Pokud zde není ztotožnění, ani jiný důkaz, že je vyrobil obžalovaný, nelze mu klást k tíži tyto dokumenty. Proto není dána existence příčinné souvislosti mezi omylem určité osoby a jí učiněnou majetkovou dispozicí a dále příčinná souvislost mezi touto dispozicí na jedné straně a škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé.

7. Obžalovaný uzavřel, že soud I. stupně vůbec nevedl dokazování k prostavěnosti stavby a k celkovému plnění ze strany poškozeného a ze strany J [název sportovního klubu] a.s. Pokud poškozená, ale i svědci uvedli, že dílo bylo prováděno, ale jen částečně, smlouva byla uzavřena formou písemnou, pak došlo k dalším dodatkům ústně, je nutné pro vyčíslení škody znát celkovou výši plnění ze strany objednavatele, ale i dodavatele. Obžaloba měla předložit znalecký posudek o celkové prostavěnosti, včetně znaleckého posudku o obohacení se poškozeného na díle z titulu prostavěnosti a proti tomu porovnat finanční plnění. Jen tak lze dle obžalovaného dojít k určení primární škody. Další námitka ve vztahu ke škodě souvisí s tím, že faktury byly vystaveny jednou v přenesené působnosti DPH a podruhé s DPH. Soud tedy měl zkoumat, zda poškozený nárokoval vrácení DPH či ne, a zda si ponižil základ daně o vystavené faktury. Lze dle obžalovaného tvrdit, neboť nebyl prokázán opak, že od díla odstoupeno nebylo, faktury nebyly dobropisovány, že poškozený si DPH od své povinnosti plnit na DPH odečetl a dokonce si ponižil základ daně. Škoda tak nemůže odpovídat škodě v obžalobě a v rozsudku, ale musí být podstatně nižší, v řádech stovek tisíc korun.

8. Soud I. stupně v provedeném dokazování dospěl k závěru, že je to společnost J [název sportovního klubu] a.s., která faktury vystavila a z plnění profitovala na zakázce pro poškozeného. Naopak nebylo prokázáno, jakou částku si měl obžalovaný sám pro sebe přivlastnit, tedy se obohatit. V daném případě nebylo prokázáno úmyslné zavinění, tedy, že by obžalovaný vylákal na poškozené finance s úmyslem nikdy nedodat dílo. V této souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

obžalovaný poukázal na následné dodání materiálu za částku 160 000 Kč, ohledně jejíž prostavěnosti nebylo vedeno dokazování. Nebylo prokázáno, že by se obžalovaný z této částky jakkoliv obohatil, naopak bylo prokázáno, že J [název sportovního klubu] a.s., tyto finance používala na svůj chod a, mimo jiné, i pro poškozeného.

9. S ohledem na výše uvedené obžalovaný krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí změnil tak, že se skutek neprokázal.

10. Krajský soud v Plzni v souladu s § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek, zaměřil se především na zákonnost a odůvodněnost všech odvoláním napadených výroků. Přezkoumal též správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. V tomto směru nutno uvést, že nebyly zjištěny žádné podstatné procesní vady ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, které by vedly ke kasaci napadeného rozhodnutí, ostatně existenci takových vad odvolatel ani nenamítal.

8. Nutno zdůraznit, že soud I. stupně provedl pro rozhodnutí ve věci všechny potřebné důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. V rámci veřejného zasedání byly k důkazu, kromě aktuálních zpráv o pověsti obžalovaného, provedeny opětovně výpisy z účtů vedených pro společnost J [název sportovního klubu] a.s. a [anonymizováno] [právnícká osoba] a dále úplné výpisy z obchodních rejstříků vztahujících se k těmto společnostem a přehled zboží v hodnotě cca 160 000 Kč dodaného společností J [název sportovního klubu] a.s. společností P [právnícká osoba], doložený k výzvě odvolacího soudu poškozenou společností.

9. Dále je třeba připomenout, že odvolacímu soudu nepřísluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 trestního řádu, pokud úvahy soudu v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů. V dané věci postupoval nalézací soud v souladu s citovaným ustanovením procesní normy. Ze závěrů, které po vyhodnocení provedených důkazů učinil, vyplývá především logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a hmotněprávními závěry na straně druhé. Odvolací soud se se závěry nalézacího soudu v podstatě ztotožnil, nicméně jisté výhrady ohledně skutkových zjištění a výsledku adhézního řízení, k nimž se vyjádří níže, v končeném důsledku vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí.

10. Ze zadokumentované důkazní situace především vyplynulo, že mezi společnostmi [anonymizováno] [právnícká osoba] a J [název sportovního klubu] a.s., byla dne 4. 12. 2019 uzavřena smlouva o dílo, jejíž předmětem byla rekonstrukce nemovitosti v části [územní celek] [adresa]. Z obsahu této smlouvy, jejíž součástí je prohlášení ručitele, je současně zřejmé, že obžalovaný [jméno] [příjmení] převzal ručení za veškeré povinnosti společnosti J [název sportovního klubu] a.s. (jakožto dodavatele předmětného díla), směřující k náhradě způsobené škody, dokončení díla, opravě vad, úhradě smluvních pokut apod. Ze svědecké výpovědi [jméno] [příjmení] ml. (syna obžalovaného), který v rozhodné době vykonával funkci předsedy představenstva akciové společnosti J [název sportovního klubu] vyplynulo, že obžalovaný měl k jednání za jmenovanou společnost plnou moc, kterou mu svědek udělil. Obžalovaný (kromě signace smlouvy dílo) tak vyřizoval veškeré záležitosti týkající obchodního případu se společností P [právnícká osoba] Uvedené odpovídá i vyjádření zástupců poškozené společnosti, konkrétně v té době jednatele [jméno] [příjmení], společníka [příjmení] [jméno] a [příjmení] [příjmení] (současného jednatele), kteří ohledně tohoto obchodu jednali výhradně s obžalovaným, který také za společnost J [název sportovního klubu] a.s., vystavil faktury znějící na částky 813 124,84 Kč a 450 000 Kč, což je v těchto daňových dokladech zaznamenáno a sám obžalovaný vystavení faktur potvrdil. Z provedených důkazů vzal nalézací soud, při popěrném stanovisku obžalovaného, též správně za prokázané, že to byl obžalovaný, kdo vystavení faktur inicioval pod legendou získání výhodnějších cen od domnělých dodavatelů společností [právnícká osoba] -

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

[anonymizováno] a [anonymizováno], a.s. Skutečnost, že faktury, jejichž výstavcem měly být jmenované společnosti, předložil společnosti P [právnícká osoba], právě obžalovaný, a to zjevně na podporu v rozporu se skutečností deklarovaného uzavřeného kontraktu s těmito společnostmi spočívajícím v dodání koupelnových a kuchyňských součástí, byla bez důvodných pochybností prokázána z výpovědí zástupců poškozené společnosti, zejména [anonymizována dvě slova] a [jméno] [příjmení]. Nicméně zcela logicky ji lze dovodit i ze samotného postavení obžalovaného v daném obchodním případě, v němž za společnost J [název sportovního klubu] a.s., figuroval (vyjma podpisu smlouvy o dílo) výhradně obžalovaný.

11. Pokud obžalovaný poukazuje na časovou posloupnost vystavených dokladů, a to jak faktur společnosti J [název sportovního klubu] a.s., tak faktur, jejichž výstavcem měly být společnosti [právnícká osoba] - [anonymizováno] a [anonymizováno] a.s., pak k tomu nutno uvést, že faktura společnosti [právnícká osoba] - [anonymizováno] měla být vystavena dne 17. 12. 2019, přičemž téhož dne také poškozená společnost ze svého účtu vedeného u ČSOB, a.s., pod č. [bankovní účet], převedla na účet společnosti J [název sportovního klubu] a.s., vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. [bankovní účet] částku 450 000 Kč a dne 20. 12. 2019 částku 813 124,84, k níž se váže faktura společnosti P - [anonymizováno], a.s., ze dne 19. 12. 2019. Uvedené bez dalšího nevylučuje, že fakturu společnosti [právnícká osoba] - [anonymizováno] obdržela poškozená společnost v době předtím, než učinila platbu dle faktury č. 38/ 2019 vystavené společností J [název sportovního klubu] a.s. Nicméně i pokud by ji obdržela v době pozdější, pak by taková skutečnost trestní odpovědnost obžalovaného nevylučovala, neboť obžalovaný se podvodného jednání dopustil již tím, že pod záminkou výhodnější ceny a předstíraném dodání zboží od společnosti [právnícká osoba] - [anonymizováno] a [anonymizováno] a.s., vylákal od poškozené společnosti plnění dle faktur vystavených společností J [název sportovního klubu] a.s. Nutno zdůraznit, že je zcela irelevantní, jakým způsobem byly faktury společností [právnícká osoba] - [anonymizováno] a [anonymizováno], a.s. vyrobeny, kdy obžalovaný namítá, že nebyla ztotožněna tiskárna, kterou byl realizován tisk těchto daňových dokladů. Naopak zásadní je, že se jednalo o dokumenty fiktivní (jak vyplynulo ze zpráv za tímto účelem zneužitých společností) které měly podpořit obžalovaným předstíraný obchod. Nutno dodat, že skutečnosti neodpovídá ani cenová nabídka a potvrzení objednávky společnosti P a.s. a vyjádření společnosti [právnícká osoba] - [anonymizováno] k údajné zakázce, kdy se jedná o dokumenty, které rovněž obžalovaný předložil poškozené společnosti. Bez povšimnutí, při posouzení subjektivní stránky činu, nemůže zůstat ani zjevně účelová reakce obžalovaného, o které se ve svědecké výpovědi zmínil [jméno] [příjmení]. Pokud totiž bylo obžalovanému předestřeno, že společnost P [právnícká osoba] v [anonymizováno] ověřila, že kuchyně nebyly společností J [název sportovního klubu] a.s., objednány, vysvětlil, že objednávku učinil v jiném [anonymizováno], což ovšem vyvrací sdělení společnosti [právnícká osoba], z něhož je, mimo jiné, zřejmé, že v systému odběratele není společnost J [název sportovního klubu] a.s., evidována.

12. Pokud obžalovaný dále namítá, že poškozená společnost nepostupovala správně, když danou záležitost neřešila občanskoprávní cestou, k tomu odvolací soud uvádí, že poškozeného nelze omezovat v tom, jakým způsobem se hodlá domoci svých práv. Nutno v tomto směru zdůraznit, že adhézní řízení v rámci řízení trestního plní specifickou úlohu, neboť při posouzení škody je postupováno podle předpisů civilního práva hmotného, přičemž adhezního řízení je institutem, prostřednictvím kterého mohou osoby poškozené trestnou činností dosáhnout náhrady škody přímo v trestním řízení, aniž by musely samostatně paralelně či následně vést proti pachateli, resp. škůdci, ještě další samostatné civilní řízení o náhradu dané škody. Pokud tedy poškozená společnost preferovala uplatnění svých práv v rámci trestního řízení, postupovala zcela legitimně. Nelze souhlasit ani s tím, že u poškozené společnosti nebyla v souvislosti s předmětným obchodním případem dána nezbytná míra opatrnosti při ochraně jejích práv. V této souvislosti obžalovaný poukázal na to, že poškozená společnost uzavřela na část díla smlouvu písemně a na část ústně, což dle něho jednoznačně svědčí o postupu proti řádné správě korporace. S takovým

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

tvrzením se odvolací soud rovněž neztotožnil, neboť ustanovení § 2586 občanského zákoníku neřeší formu smlouvy, přičemž dle komentářové literatury není ústní uzavření smlouvy o dílo vyloučeno v případech méně složitých, kterými nepochybně bylo dodání koupelnových a kuchyňských komponentů. Z uvedeného je zřejmé, že se tak obžalovaný vehementně snažil vykreslit poškozenou společnost jako hospodáře, který se řádně nevěnuje obhajobě svých práv a odvést tím pozornost od svého jednání, jednoznačně vykazujícího znaky protiprávnosti.

13. Obstát nemůže ani obhajoba obžalovaného ohledně následného zápočtu na provedení jiných stavebních prací, neboť jednak vzájemný zápočet pohledávek mezi společnostmi J [název sportovního klubu] a.s. a [anonymizováno] [právníká osoba], nebyl z účetnictví společnosti J [název sportovního klubu] a.s., doložen, jednak jej rezolutně vyloučily i osoby jednající za společnost P [právníká osoba]. Navíc i ani jeho možná existence by neměla vliv na závěr o protiprávnosti jednání obžalovaného, které je namísto posuzovat v době, kdy vystavil předmětné faktury a doložil faktury fiktivní a kdy nepochybně byl také veden podvodným úmyslem získat pro společnost J [název sportovního klubu] a.s., finanční prostředky, a to v době, jak vyplynulo z vyjádření znalce z oboru ekonomiky, kdy společnost byla na konci roku ve ztrátě 1 474 000 Kč. Případný zápočet by tak mohl toliko ovlivnit výsledek adhezního řízení.

14. Dle názoru krajského soudu tak lze učinit závěr, že daný skutek byl bez jakýchkoliv pochybností objasněn, nicméně pokud nalézací soud do popisu skutku a do právní věty zahrnul úmysl obžalovaného obohatit sebe a jiného, pak nepostupoval zcela v souladu se skutkovými zjištěními. Lze tudíž přisvědčit obžalovanému, že nebylo prokázáno, že by se ke škodě společnosti P [právníká osoba] obohatil. V daném případě došlo k obohacení společnosti J [název sportovního klubu] a.s., na jejíž účet byly připsány obě částky z vystavených faktur, což také nepochybně byl počáteční záměr obžalovaného. V případě částky 813 124,84 Kč tato byla dle znalce účtována na účet odběratele a souvztažně bylo účtováno o snížení pohledávek vůči odběratelům o zmíněnou částku. Částka 450 000 Kč byla použita na úhradu závazků vůči dodavatelům, úhradu daně z přidané hodnoty, nákup materiálu a další položky. Možno tak uzavřít, že obžalovaný jednal v úmyslu obohatit jiného, a to společnost J [název sportovního klubu] a.s., která finanční prostředky z předmětných faktur využila ke své ekonomické činnosti. Další nesprávnost byla zaznamenána ohledně specifikace statutárního zástupce, kterým byl obžalovaný zplnomocněn k zastupování společnosti J [název sportovního klubu] a.s. v souvislosti se smlouvou o dílo ze dne 4. 12. 2019 a kterým byl předseda představenstva, nikoli jednatel, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku.

15. Pokud se týká následku, který v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného nastal a který se obžalovaný snažil zpochybnit, lze vzít za prokázané, že úmysl obžalovaného směřoval ke způsobení škody čítající součet obou vystavených faktur ve výši 1 263 124,84 Kč. Okresní soud však z této částky odečetl částku 160 000 Kč, zahrnující, jak bylo doloženo v odvolacím řízení, částečné dodání zboží, které by však přicházelo v úvahu zohlednit v adhezním řízení. Nicméně vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno výhradně ze strany obžalovaného, bylo nutno respektovat omezení uvedené v § 264 odst. 2 trestního řádu odrážející zásadu reformace in peius, tedy zákaz zhoršit procesní postavení obžalovaného, který je v dané věci jediným odvolatelem. Výši způsobené škody ovšem nemůže, jak se mylně domnívá obžalovaný, ovlivnit možný daňový odpočet poškozené společnosti.

16. S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí a opětovně rozhodl o vině obžalovaného, přičemž do popisu skutku a právní věty nezahrnul alternativu spočívající v obohacení obžalovaného a v úmyslu obžalovaného k tomu směřujícímu, když v daném případě došlo k obohacení společnosti J [název sportovního klubu] a.s. tím, že obžalovaný uvedl společnost P, resp. její zástupce, v omyl jednáním precizovaným v tomto rozsudečném výroku a poškozené společnosti tak ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku způsobil značnou škodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

17. Vzhledem k tomu, že bylo opětovně rozhodnuto o vině, bylo namíste rozhodnout též o trestu. Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel odvolací soud především z ustanovení §§ 37 – 39 trestního zákoníku. Přihlédl zejména k povaze a závažnosti trestného činu. V daném případě se způsob spáchání činu nikterak nevymyká obvyklému rámci tohoto druhu trestné činnosti, byť nelze ponechat bez povšimnutí, že trestným činem způsobená škoda nikterak výrazně nepřevýšila hranici značné škody. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. 3 T 123/2018, odsouzen pro přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Současně byl obžalovanému uložen zákaz činnosti jako člena statutárního orgánu v obchodních společnostech, družstvech. V dané věci se obžalovaný ke dni 16. 2. 2022 osvědčil a trest zákazu činnosti vykonal dne 20. 10. 2021. K tomuto odsouzení sice nelze jako k přítěžující okolnosti přihlížet, nicméně je namíste k němu přihlédnout při hodnocení dosavadního způsobu života obžalovaného ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný se v letech 2022 – 2023 také dopustil řady přestupků, jednalo se však toliko o přestupky na úseku dopravy. Lze tak mít za to, že obžalovanému nesvědčí žádná polehčující ani přítěžující okolnost. Na základě vyhodnocení všech relevantních okolností vztahujících se k činu samotnému a k osobě obžalovaného, lze za trest odpovídající zákonným hlediskům označit trest, který již zvolil nalézací soud, a to trest odnětí svobody vyměřený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Odvolací soud proto obžalovanému uložil sankci stejného druhu, a to rovněž v trvání dvou let. Pro vytvoření dostatečného časového prostoru k úhradě způsobené škody byl výkon tohoto trestu odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let, přičemž současně byla obžalovanému uložena povinnost, aby také v této době podle svých sil škodu uhradil.

18. Pokud jde o nárok poškozené společnosti P [právnícká osoba] na náhradu škody, tento shledal odvolací soud, ve shodě se soudem nalézacím, co do jeho právního důvodu jako opodstatněný. Podle § 2 900 občanského zákoníku vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby, mimo jiné, nedošlo k nedůvodné újmě na vlastnictví jiného. Podle § 2910, věty první, občanského zákoníku, škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo prokázáno, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného popsáním ve výrokové části napadeného rozsudku vznikla poškozené společnosti škoda na majetku. Pokud se ovšem týká její výše, má odvolací soud za to, že s přihlédnutím k argumentaci obžalovaného (být tato je vázána k následku činu), nemůže výrok, kterým bylo rozhodnuto o nároku poškozené společnosti na náhradu škody ve výši 1 103 124,84 Kč obstát. Nalézací soud totiž vycházel z premisy, že obžalovaný způsobil poškozené společnosti škodu ve výši rovnající se součtu částek, které poškozená společnost uhradila na účet společnosti J [název sportovního klubu] a.s., po odečtu částky 160 000 Kč za dodaný materiál. V daném případě však nelze vyloučit, že poškozená společnost v souvislosti s daným obchodem uplatnila nejméně ohledně částky 813 124,84 Kč (která byla kalkulována včetně daně z přidané hodnoty) daňový odpočet. Být tato skutečnost nebyla v hlavním líčení ani v řízení odvolacím prokazována, je dle odvolacího soudu namíste vyhodnotit ji ve prospěch obžalovaného a povinnost obžalovaného k náhradě škody o možný odpočet daně z přidané hodnoty ponížít. Konkrétně se jedná o částku 141 120,84 Kč. Obžalovanému tedy byla uložena povinnost uhradit poškozené společnosti na náhradě škody částku 962 004 Kč, přičemž se zbytkem nároku byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

19. S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud postupem podle 258 odst. 1 písm. b), f), trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu opětovně rozhodl tak, jak je uvedeno v tomto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 26. 2. 2024

JUDr. Ivana Růžicková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.